

Stabsgruppens egentliga uppgift skall vara att medverka till att företagets verksamhet styrs emot ett på lång sikt uppsatt mål. Men det faktum att denna medverkan sker i återkommande sammanträden med företagsledningen gör att ett utbildningsmoment byggs in i verksamheten. En utbildning av detta slag är särskilt effektiv av den anledningen att den bedrivs inom företagets egen miljö och med företagets egna problemställningar som studieobjekt.

En förstärkt företagsrådgivning bör på ovan skisserat sätt kunna fogas in i företagareföreningarnas verksamhet och främjas genom stöd från staten. Man kan räkna med att de mindre och medelstora företagen härigenom kan effektiviseras väsentligt. Särskilt angeläget är det att en sådan företagsrådgivning infogas i lokaliseringpolitiken.

Med stöd av vad ovan anförts får vi hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om skyndsam prövning och förslag angående statligt stöd till företagareföreningar för s. k. stabsgrupper med teknisk och ekonomisk expertis för förstärkt företagsrådgivning åt mindre och medelstora företag i enlighet med motionens syfte.

Stockholm den 28 januari 1969

Jan-Ivan Nilsson (cp)
i Tvärålund

Rune Gustavsson (cp)
i Alvesta

Anna-Lisa Nilsson (cp)

Fritz Börjesson (cp)
i Glömminge

Anders Jonsson (fp)
i Mora

Elias Jönsson (fp)
i Ingemarsgården

Nr 653

Av herr Nilsson i Östersund m. fl., om särskilt statsbidrag till företagareföreningarna i Jämtlands län.

(Lika lydande med motion nr 571 i Första kammaren)

Inget annat län i riket har fått vidkännas så stor befolkningsminskning som Jämtlands län. Under 1960-talet har befolkningen minskat med 13 500 personer, eller nära 10 % av folkmängden. I länsplanering 1967 har, för att en tillfredsställande standard skall kunna upprätthållas inom länet, räknats med en nettoökning av den industriella sysselsättningen på 320 personer

om året från och med år 1965. Även om lokaliseringsstödsverksamheten haft betydelse för länet, så har den inte tillnärmelsevis kunnat tillgodose det behov som föreligger. Enligt utredning inom länsstyrelsen i länet ökade den industriella sysselsättningen 1962—1966 med 342 personer, dvs. ungefär vad som fordras under 1 år för att uppnå målsättningen i länsplanering 1967.

Den industriella sysselsättningen i förhållande till folkmängden är lägst i Jämtlands län av samtliga rikets län, och industristrukturen kännetecknas av att den helt domineras av de minsta företagen. I en utredning vid Umeå universitet — redovisad i Ekonomisk Revy nr 7 1968 — har jämförts företagsstorlek m. m. i de tre nordsvenska länen Kopparbergs län, Västerbottens län och Jämtlands län. Härvid framgår att i Jämtlands län antalet företag med mindre än 10 anställda utgjorde 70 % av totala antalet företag, medan i Kopparbergs län procentandelen var 62 % och i Västerbottens län 64 %. Andelen företag med mer än 50 sysselsatta var i Jämtlands län 2 %, medan de i Kopparbergs län var drygt 5 % och i Västerbottens län nära 6 %.

Jämtlands län saknar helt storföretag, och antalet medelstora industriföretag är lågt. Denna industristruktur medför att mycket stora krav ställs på företagarna i länet i fråga om kontaktverksamhet, speciellt för produktutveckling och marknadsföring.

Företagareföreningen i Jämtlands län har därför tagit initiativ till samarbete mellan mindre företag i fråga om marknadsföring. Även om vissa positiva resultat uppnåtts medför länets randläge ur marknadssynpunkt och de små företagenheterna att stora krav ställs på den samordnade verksamheten. Föreningens resurser har ej heller varit tillräckliga för denna verksamhet. I betänkandet »Befolkningsutveckling och näringsliv i Jämtlands län» (SOU 1963: 45) föreslogs en väsentlig utvidgning av företagareföreningens verksamhet genom ökat statligt bidrag. Emellertid behandlades förslaget samtidigt med förslaget om statligt lokaliseringsstöd (prop. 185/1964), varvid det ansågs olämpligt att lokaliseringsstöd skulle utgå till Jämtlands län i andra former än som eljest gällde för det norra stödområdet. Föreningen, som hade utökat sin personal, blev nödsakad att minska aktiviteten genom personalinskränkning. Genom ökat statligt bidrag budgetåret 1967/68 har föreningen dock kunnat utöka sin personal under år 1968. För innevarande budgetår har föreningen emellertid tilldelats ett statligt administrationsbidrag, som innebär en minskning jämfört med budgetåret 1967/68. Med hänsyn till ovan anförda förhållanden i länet och de vidgade arbetsuppgifter som lagts på företagareföreningarna i lokaliseringsstödsläna syns denna minskning omotiverad.

I årets statsverksproposition har departementschefen angivit att ett särskilt bidrag å 100 000 kronor bör utgå till företagareföreningen i Norrbottens län för stöd åt företagsamheten i Tornedalen. Enligt vår uppfattning är förhållandena i Jämtlands län sådana att ett likartat särskilt bidrag bör utgå också till företagareföreningen i Jämtlands län. Som framgår av statsverkspropo-

sitionen visar den befolkningsprognos som utarbetats inom inrikesdepartementets planeringssekretariat (»prognos O») att Jämtlands län kan komma att få vidkännas den relativt största folkminskningen av samtliga län i riket. (Index 100 år 1967 blir år 1980 för Norrbottens län 79,9, för Gotlands län 87,1 men för Jämtlands län endast 73,7 enligt »prognos O».)

Med hänsyn till länets industristruktur och randläge ur marknadssynpunkt samt de initiativ till samordning på försäljningssidan som föreningen tagit synes ett särskilt bidrag böra avse ökade insatser för främjande av företagens produktutveckling och marknadsföring.

Med hänvisning till vad ovan anförts får vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta att för budgetåret 1969/70 under anslaget »Bidrag till företagareföreningar m. fl.: Administrationskostnader» anvisa ett särskilt bidrag å 100 000 kronor till företagareföreningen i Jämtlands län som stöd åt företagsamheten i länet.

Stockholm den 28 januari 1969

Birger Nilsson (s)
i Östersund

Elias Jönsson (fp)
i Ingemarsgården

Valfrid Wikner (s)

Erik Larsson (cp)
i Norderön

Sven Lindberg (s)

Nr 654

Av herrar **Nordstrandh** och **Petersson** i Gäddvik, om inrättande vid Umeå lasarett av en klinik för alkohol- och läkemedelsmissbrukare.

(Lika lydande med motion nr 577 i Första kammaren)

Stockholm den 28 januari 1969

Ove Nordstrandh (m)

Per Petersson (m)
i Gäddvik
